
Lukáš Kosař
SÁGA DEKADENCE
Okovy času

Sága dekadence

“Kniha první“

Okovy času

Lukáš Kosař

✦✦✦

Pro všechny duše okouzlené fantazií,
hledající únik ze všednosti
a toužící roztáhnout křídla své představivosti.

✦✦✦

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání a 63.eknihu v edici Solis
Autor © Lukáš Kosař
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-53031-03-5 PDF
978-80-53031-04-2 epub

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Všechny ilustrace a obrázky v knize jsou vygenerovány pomocí umělé inteligence služby Midjourney a Copilot od společnosti Microsoft. Mapa světa byla vytvořena pomocí platformy Inkarnate určené pro tvorbu map.

Anotace

Temnota se neplíží tiše. Přichází s chladným závanem, který předznamenává změnu. Nad světem se stahují nenápadná mračna a čas se nezastaví. Ani pro Therreta, Havrana ze Severní hranice, jehož touha po slávě a dobrodružství se zvrátila v krutou ironii osudu.

Z rozmaru malicherných a krutých bohů, se stal čas jeho vězením. Odsouzen sledovat, jak svět kolem něj stárne a umírá, zatímco on sám zůstává nezměněn. Ztráta svobody nebyla jen trestem, ale prvním tahem ve hře, v níž je Therret pouhou figurkou na šachovnici bohů.

Hnán spalující touhou po pomstě, která v jeho nitru doutná jako nezhasitelný oheň, se Therret vrhá do víru spletitých intrik a událostí, jež dalece přesahují i jeho nejčernější noční můry.

Přestože ho otec kdysi varoval před nekonečným koloběhem krveprolití, se Therret ocitá v centru událostí, kde činy mají možnost přetvářet běh dějin a osudy lidí kolem něj.

Vrcholné střetnutí se neodvratně blíží. Dokáže Therret vzdorovat osudu, pomstít se bohům a najít sílu v nečekaném spojenectví, aby čelil výzvě, která mu byla vnucena?

Mapa

Jako autor jsem ke knize vytvořil dvě mapy. První, hlavní, zobrazuje kontinent zvaný Lendárie a jeho okolí, kde se odehrává celý příběh. Druhou je doplňková mapa Ostrova bohů – o něm se více dozvíte v samotném vyprávění.

Obě mapy jsou ke stažení na oficiálním webu nakladatelství Solis v sekci bonusy ⇩

www.solis-nakladatelstvi.cz/bonusy

Případně se můžete dostat rovnou na mapy prostřednictvím odkazu níže ⇩

Zobrazit mapu v PDF

Anebo pomocí QR kódu ⇩

Pokud byste měli potíže se stažením nebo by pro vás odkazy nebyly funkční, kontaktujte přímo nakladatelství Solis. Mapy vám velice rádi zašlou.

Kromě map naleznete na konci knihy také Kodex. Tento rozsáhlý průvodce vám nabídne doplňující informace nejen o zemích a místech, kterými hrdinové procházejí, ale i o dalších reáliích, které dotvářejí hloubku tohoto světa.

Část první

Kořeny

✦ I. ✦

Slunce stálo vysoko na obloze. Mladý muž našlapoval po lesním podrostu zkušeným krokem stopaře – středně vysoký, štíhlý, s vlasy černými jako havran. V rukou svíral jasanový luk. Jmenoval se Therret a blyštivýma očima po něčem pátral. Zostřil všechny smysly.

Z hustého křoví několik metrů od něj vyběhl náhle a bez varování zajíc. Utíkal rychle a obratně se proplýtal mezi vystouplými kořeny.

Muž na nic nečekal, natáhl tětivu luku a vypustil. Šíp zasvištěl ve vzduchu a zabodl se do kůry stromu.

Sprostě zaklel. V běhu vytáhl z toulce další šíp, bleskově ho založil a vystřelil znovu. Tentokrát byl úspěšnější. Hrot se zabodl do zajíce a přišpendlil ho k zemi.

Černovlasý popadl zvíře za uši a zkušeným pohybem mu zlomil vaz. Krátké zakřupání pro něj nebylo ničím víc než potvrzením hotové práce. Ten zvuk znal dokonale; provázel ho už roky.

Omotal mu kolem nohy provázek a pověsil si jej za háček na opasku. Utřel si hřbetem ruky orosené čelo a pohlédl k nebi. Usoudil, že je nejvyšší čas, aby se vydal na cestu…

Pozdní odpoledne se chýlilo ke konci a předávalo žezlo podvečeru. Lovec stanul před malým stavením na okraji vesnice. O jeho zeď se opíral silný, prošedivělý muž. Kouřil dýmku a již zdálky jej pozoroval.

✦ II. ✦

Setmělo se. V kuchyni malého stavení se linula omamná vůně pečeného zajíce na jalovci. Za stolem večeřela Therretova rodina. Matka, otec a on.

Stůl byl prostřen skromně z toho, co si sami vypěstovali, ulovili nebo koupili na trhu za trochu peněz, co zvládli vydělat. Doba byla tehdy těžká, ale nežilo se zas tak špatně.

Po večeři Therret zůstal v jídelně sám s matkou. Seděl, díval se před sebe a přemýšlel, jak by měl nejlépe podat to, co se mu už celé měsíce honilo hlavou. Dosud k tomu nedostal před rodiči odvahu.

„Co s tebou je?“ prolomila ticho matka.

Zvedl k ní pohled a nasadil masku lhostejnosti. „Nic se mnou není.“

„Noták. Jak dlouho tohle trvá? Pár měsíců? Myslíš, že nepoznám, že se mému synovi něco děje? Je v tom ženská?“

Therret se krátce uchechtl. Žen měl dost, kdykoliv si zamanul, o ty nouzi neměl. „Ženská v tom není.“

„Tak co tedy? Máš výraz někoho, komu svět začíná být malý a bojí se o tom mluvit,“ naléhala na něj tiše.

„Když ti o tom povím… nebudeš mě mít za blázna? Za nevděčníka?“

„Ne,“ odpověděla rozhodně, ale v obličeji zvážněla.

„Velká válka… Co o ní vlastně víš?“

Matka překvapeně zamrkala. „Proč tě zajímá zrovna válka? Na to by ti nejlépe odpověděl otec.“

„Mám vás rád, vážně,“ začal Therret a naklonil se blíž k ní. „Žijeme si dobře, ale tam někde uvnitř… cítím, že můžu dokázat víc. Že jsem byl stvořen pro něco jiného.“

„Nerozumím ti. Chceš se stát vojákem? Nebo jít studovat?“ Pousmála se, ale v očích měla stín obav.

„Ani jedno,“ ztišil hlas. „Nechci do konce života jen farmařit a hlídat meze. Chci, aby jméno Therret ze Severní hranice něco znamenalo. Abych v životě vykonal něco záslužného.“

„Tak o to ti jde," vydechla smutně. „Věř mi, nechtěl bys vidět, co spatřil tvůj otec. Je lepší žít v poklidu než mít ruce od krve."

„Nechci válčit jako on," namítl rychle. „Ale… těžko se mi tohle vysvětluje."

„Tvůj otec poznal svět a lidi. Poznal skutečnou hodnotu života jen díky tomu, že viděl tolik smrti. Ale co z toho? Žádná sláva ho nečekala. Se štěstím vyvázl a teď může být s námi."

„Já vím, moc dobře vím…"

„Je lepší držet se dál od všeho, co se na světě děje. Nevystrkovat hlavu, aby ti ji někdo při první příležitosti usekl. Nemusí ti tu nic chybět. A pamatuj si – sláva se bez krve nikdy neobejde."

Therret se jí však zpříma podíval do očí: „Dovedla bys mě přesto pochopit?"

„Vždycky je to stejné. Mladí muži sní o velkých činech, dokud nepoznají nepohodlí světa. Pak se rádi vrací ke krbu. Kým tedy chceš být, když ne farmářem?"

„Jsem zavřený tady v malé vesnici, nevím nic o tom, co se děje okolo, ale jsem si jistý, že se tam toho děje tolik, abych se někde prosadil a něčím se stal."

„Nikdo na tebe nečeká s otevřenou náručí. Tohle ti je doufám jasné?"

„Je mi vše jasné, ale už od mala mám takové nutkání… Nesmím tu šanci zahodit a chci, abyste se s tím smířili."

Matka na něj chvíli zaraženě hleděla, pak jen smutně zavrtěla hlavou. „Běž raději ven za otcem. Ten ti k tomu řekne své."

✦ III. ✦

Otec si ho všiml hned. Usmál se a rukou poklepal na místo vedle sebe. Byla hluboká tma a nad nimi se v nekonečné černi třpytily hvězdy.

„Vím, proč jsi přišel," pravil do ticha noci hlasem, který mu tabák obrousil do chraplavého barytonu. Chvíli tam jen tak seděli a oba upírali pohled k noční obloze. „Chci ti něco říct." Na okamžik sklouzl pohledem k synovi a pak se znovu zadíval vzhůru.

„Poslouchám."

„Tehdy, ve válce, jsem měl obrovské štěstí. Poznal jsem dobré chlapy, ale na co jim to bylo, když stejně padli v boji. Dnes už si na ně nikdo nevzpomene. Zahrabali jsme je do masových hrobů a tečka. Hrdinové jsme byli všichni, ale myslíš, že se o mně nebo o nich někdo někdy dozvěděl?"

Therret se zamračil, stiskl rty a tiše zavrtěl hlavou. „Ne..."

„Správně," pronesl otec s hořkostí, „byli jsme jenom pěšáci. Já se sice stal uznávaným veteránem naší jednotky, ale pořád jen obyčejným farmářem s mečem v ruce."

Therret se narovnal, jako by ho ta slova bodla do žeber. „Ty si myslíš, že nemám šanci změnit svoji budoucnost? Záměrně neříkám osud, to slovo nemám rád."

„Někdo se narodí na zámku, někdo na poli. Není tak snadné změnit, co ti bylo předurčeno."

„Dokážu svůj život změnit."

„Jak?" pousmál se se stínem pochybnosti v očích.

„Vím moc dobře, že umíš bojovat. Naučíš mě to?" zeptal se bez obalu.

„Pro mě za mě. Myslíš, že ti tahle dovednost v něčem pomůže? S kým tady chceš bojovat?"

„Prostě jen chci umět bojovat, být připravený," odpověděl odhodlaně.

„Tak když takhle moc chceš, občas si potrénujeme. Asi nemůžeme nic zkazit tím, když se naučíš ohánět železem."

„Děkuju, moc si toho vážím. Jde o takový první krok..."

Zúžil oči a pozorně se na syna zadíval. „První krok nechat se naverbovat do armády? Doufám, že ne…"

Therret zvedl bradu. „Mám vyšší cíle než armádu. Kromě toho… Umět bojovat je základ, ne?"

Otec si povzdechl a znovu pokrčil rameny. „Musím se tě zeptat na něco, co už jsi nejspíš

slyšel. Během konání velkých skutků teče krev. Opravdu se jí chceš pošpinit? Stojí ti to za to?“

„Nemyslíš, že záleží taky na tom, o čí krev jde?“

„Pokud se do tohodle koloběhu dostaneš, budeš rád, že nebude tvá vlastní.“

Therret během lovu v lesích v okolí Severní hranice, Theorské království

Počátek

✦ I. ✦

Na okraji lesa, kde se stromy tyčily jako strážci starých tajemství, stáli naproti sobě otec a syn tváří v tvář. V rukou třímali meče. Otec, silný a zkušený bojovník, s jizvami, které svědčily o jeho minulých bitvách, pozoroval svého syna s pevným a rozhodným pohledem. Jeho ostří bylo těžké a robustní, s rukojetí zdobenou runami.

Therret, přezdívaný Havran ze Severní hranice, mladý a plný odhodlání, se na svého otce díval s očekáváním. Zbraň měl menší a lehčí, ale stejně ostrou. V očích se mu mihl lehký náznak nervozity.

Otec zvedl svou čepel a ukázal Therretovi základní postoj. „Musíš být jako řeka, synu," řekl. „Pohybuj se s protivníkem, nikoli proti němu. Meč je prodloužením tvého těla."

Therret poslouchal a pečlivě sledoval každý otcův pohyb.

Následovala série rychlých úderů a bloků. Ocel se střetávala s ocelí a vytvářela jiskry rozptylující se ve vzduchu. Otec vedl další útok, ale Therret se nevzdával. S každým úderem a blokem se stával jistějším.

„Ááá, dobrá práce. Moc dobrá. Ale pamatuj, zbraň je jen nástroj. Skutečná síla pochází tady z tebe," ukázal špičkou meče k jeho hrudi. „Pojďme si chvilku odpočinout."

✦ II. ✦

„Proč došlo k Velké válce?" zajímal se Therret.

„Nikdy ses mě na to neptal. Proč zrovna teď?" zahleděl se na něj otec.

„Chci pochopit, co k tomu vedlo, jak se věci mají, na jakých základech tenhle svět stojí…"

„Abys to správně pochopil, musel bych začít od samého počátku. Ten příběh znám. Rád ti ho povyprávím, jestli o něj tolik stojíš."

Therret se opřel zády o pařez, složil si ruce za hlavu a poslouchal.

„Říká se, že na počátku všeho existoval jenom ten temnočerný nekonečný vesmír kolem nás. Planety, hvězdy, souhvězdí… Ale na jakých základech funguje, ti nikdo nepoví. Tehdy, tisíce a tisíce let zpátky začali podle legend čtyři bohové tvořit tento svět. Někteří je dokonce nazývají entitami, ne bohy. A to už je k zamyšlení..."

„Entity?"

„Co my vůbec o světě víme? A že o nich mluvíme jako o bozích? Co když bohové nejsou?"

„Mám pocit, že víme jenom, co vědět máme."

Přikývl. „Ani v nejšílenějším snu si nelze představit, jak tohle dokázali, jak mohli něco takového stvořit. Říká se, že na počátku neměli hmotnou podobu. Energie, která dokázala zázračně tvořit a přemýšlet. A když stvořili život, jaký dnes známe, skryli se mezi lidi pod lidským obalem a emocemi. Aspoň tak jsem o tom kdysi slyšel."

„A ten svět stvořili jak? Vím, že byli čtyři."

„Tuhle část mám ze všeho nejraději. Řeknu ti o tom, ale pak si ještě potrénujeme."

„Dobrá."

„První byla Matka Příroda. Stvořila život a dala světu objem a tvar. Proto si ji lidé tak moc považují."

„Druhý den si převzal otěže bůh, který zatočil pomyslnými lopatkami a rozpohyboval živé i neživé. Tak vznikl čas a nezastavitelný běh osudu. Dnes je tento bůh nazýván jako Běh a Řád. Víš, kdo je třetí?"

„Víra a Vědění."

Souhlasně přitakal. „Třetí den vše dostalo předem daný smysl, důvod bytí a každý čin následoval důsledek. Svět byl hotový, všechny části do sebe zapadly jako dokonale vytvořená skládanka."

„Vždyť se mluví o čtyřech bozích…" namítl Therret.

„Jistěže, přišel čtvrtý den. První paprsky ozářily rosou pokryté louky zelenající se

smaragdem, koruny vysokých stromů se houpaly ve větru. Pod nimi pobíhala divoká zvěř a první lidé se teprve začali rozkoukávat. Šance posledního boha o něco se zasadit ale nepřišla…“

„Proto se stal bohem Zla?“

Přikývl. „Ostatní bohové ho odbyli a zamezili, aby se na stvoření planety zasadil. Dílo už totiž měli hotové. On se s křivdou nesmířil, a ať býval předtím jakýkoliv, toho dne povstal jako bůh Zla a stvořil zlo, jak ho známe dnes.“

„Ostatní nemohli nějak zasáhnout?“

Zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Došlo k tomu velice rychle. Během toho zlo s touto planetou srostlo a zaujalo tu pevné místo. Ať už se jazýčky vah mezi dobrem a zlem převažovaly jakkoliv, trojice bohů v důsledku ztratila téměř veškerou původní moc. Ale po dlouhém pátrání bohové Zlo dokázali z posledních sil svrhnout do nicotné propasti zatracení mimo prostor a čas…“

„Hádám, že od té doby máme osud tohoto světa pouze ve svých rukou…“

„Je v rukou všech tvorů, kteří ho obývají. A je jenom na nás, jakým směrem se bude běh času ubírat. A to by pro začátek myslím stačilo.“

Po krátké, ale zasloužené přestávce se oba vrátili do svých pozic, připraveni pokračovat ve výcviku. Otec, s mečem pevně sevřeným v ruce, demonstroval další sérii pokročilých manévrů. Jeho pohyby probíhaly bleskově a přesně, ale zároveň je naplňovala grácie a elegance – výsledek mnoha let praxe a těžké disciplíny.

Therret nespouštěl z učitele oči a snažil se napodobit každý jeho ladný pohyb. Svaly se mu napínaly a uvolňovaly v rytmu souboje připomínající spíše tanec mezi ním a otcem. Trénink se protáhl až do pozdního odpoledne, kdy se slunce začalo sklánět k obzoru a obloha se rozehrála v kaleidoskop barev.

Dvě siluety, ostře vykreslené zlatavými paprsky, se střídaly v útocích a obraně. Jejich čepele se střetávaly v pravidelném rytmu, starém jako lidstvo samo.

Jak slunce barvilo mraky do ruda a purpuru, zdálo se, že na ostřích mečů tančí skutečné plameny.

A přesto uprostřed toho zdánlivého chaosu a násilí panoval mezi otcem a synem naprostý klid. V onom okamžiku porozumění se kovalo pouto stejně pevné jako ocel v jejich dlaních.

Nový začátek

✦ I. ✦

Therreta stále ještě čekaly celé měsíce tvrdého tréninku, aby se stal alespoň průměrným bojovníkem. On ale chtěl víc, dřel do úmoru a nehodlal zarputile ustoupit ze svého záměru.

Otec, veterán mnoha bitev, stál v širokém a stabilním postoji, jako by byl součástí samotné země. Jeho oči, plné zkušeností a moudrosti, upínal na syna a sledoval každý pohyb s hrdostí. „Boj není jen o síle," řekl s hlasem stejně pevným jako jeho postoj. „Je také o pochopení protivníka, o využití jeho slabostí."

Trénink pokračoval. Otec útočil a Therret se bránil, snaže se vyhnout úderům a zároveň najít příležitost k protiútoku.

Therret původně počítal s tím, že jeho otec nebude trénink brát moc vážně, ale v tom se spletl.

Navzdory potu stékajícímu po tvářích na sobě nedávali znát únavu. Jako by se v nich probudil prastarý instinkt válečníků. Každý krok vpřed, každé správné seknutí bylo tvrdě vykoupeno.

„Dnes ses držel dobře. Ale pamatuj, že tohle nikdy nekončí. Pokud se přestaneš zdokonalovat, ukáže se jednou někdo, kdo tě porazí. A pokud se tak stane, tvá cesta končí. Zabije tě. Pořád si ještě za svým původním záměrem stojíš?" otcova slova rezonovala v tichu jako varování, ale také jako výzva.

„Ano, neustoupím z toho." Jeho rozhodná odpověď zněla jasně.

„Měl bys vědět, že jsem se s tím smířil. Pokud budeš dobrý, svět je dost velké místo, aby ses v něm prosadil. Většinou za cenu prolité krve."

„A co matka?"

„Chápe to a nezbývá jí, než aby tě podpořila v tom, co chceš."

„Děkuju…"

„Jsem na tebe pyšný. Je asi dobře, že ses rozhodl utéct od toho všeho a vysnít si život takový, jaký chceš. Jen o ten život nikde zbytečně nepřijdi." Pozorně si ho přeměřil, aniž vyžadoval odpověď. „Dnes ti začnu vyprávět o událostech, které vedly k Velké válce. Máme ještě chvíli času, než se začne stmívat."

✦ II. ✦

„Od stvoření světa utekly tisíce a tisíce let. Tehdy, před Velkou válkou, se země nacházely na vrcholu svého rozkvětu a slávy. Jenomže na světě funguje takový koloběh. Jednou za čas lidé popadnou zbraně, vyvolají konflikt, zdecimují část populace a pak všechno nějaký čas běží odznovu, než to dospěje zase do tohoto bodu. Lidé jsou prostě takoví… což už ale víš, Therrete."

„Tys tohle všechno zažil, že?"

„Všichni jsme tohle zažili. Korupce, nespravedlnost, nesmírná lidská hloupost. Vládla tu manipulace, zatajování, demagogie, pravda se stala vyjádřením pro lež. Všechno byla jenom zástěrka, aby nebylo vidět pod pokličku toho šíleného chaosu. Přišel konec, a kdo nepochopil, že se řítíme do propasti, nakonec zaplatil vysokou daň."

„Proč s tím bohové nikdy nic neudělali?"

Pokrčil rameny. „Po příchodu zla o svou neomezenou moc přišli. Možná nemohli, ale pokud ano, nebudu daleko od pravdy, že se dívají, smějí se a vsází se, jak co dopadne."

„Mluvíš o nich, jako kdyby měli lidskou povahu."

„Stvořili náš svět s nějakým záměrem, dali nám všem do vínku určité rámce jednání a chování. Musejí být úplně stejní. Jenomže k tomu masakru, který jsme přežili, se znovu mílovými kroky blížíme. Tahle slepota, neprozíravost a hloupost nikdy lidi neopustí. Příště ti dopovím, jak všechno dopadlo."

✦ III. ✦

Therret mezitím prozkoumával svět kolem sebe, vyjížděl na výpravy daleko od domova. Pomáhal lidem, učil se řešit problémy a správně se rozhodovat. Rodičům vydělal i nějaké peníze.

Nejednou se dostal do potíží, ale nakonec z nich dokázal vždy vybruslit. Někdy bohužel i se šrámy, které pro něj znamenaly ponaučení.

Když se léto chýlilo ke konci, otec vzal Therreta k divokým útesům, kde se rozbíjely vysoké vlny moře. Chtěl si ověřit, zda byl výcvik, kterým prošel, skutečně účinný.

Therret se uvolněně postavil s mečem pevně sevřeným v jedné ruce, zatímco druhou ruku volně svěsil u boku.

Souboj začal. Otec se rozeběhl vstříc svému synovi, zbraň zvednutá nad hlavou, připravený udeřit. Ale Therret byl rychlý a obratný. S lehkostí se vyhnul útoku a sekl učitele do boku. Ten se otočil a jejich zbraně se srazily. Vyletěly jiskry a ozvalo se hlasité kovové zazvonění.

Na útesech od moře foukal nemilosrdný vítr. Vlasy jim létaly ve větru a oni tančili po kamenech a křížili své čepele.

Nakonec, po dlouhém a vyčerpávajícím souboji, získal Therret převahu. V mžiku zaklesnul protivníkův meč a vyrazil mu ho z rukou.

Překvapený otec jen sledoval čepel letící vzduchem, než se kus od nich zabodla do hlíny. Jílec se ještě chvíli kymácel ze strany na stranu.

„Jsi připravený," pravil a částečně skrýval překvapení.

✦ IV. ✦

Posadili se na velký kámen na konci útesu nad mořem.

„Naučil jsem tě všechno, co umím. Teď už ti můžu dopovědět zbytek příběhu."

„Nevím, jestli ti dokážu někdy dostatečně poděkovat."

„Pokud všechno, co jsem tě naučil, správně využiješ, bude pro mě největší poděkování. A teď k tomu příběhu... Válka měla tehdy nečekaný počátek. Začala tím, když přišla mohutná zemětřesení. Sopky, včetně těch podmořských, po celém kontinentu vybuchly. Pevninu zalily vysoké vlny z okolních oceánů a moří, řeky se vylily z koryt a vychrlený sopečný popel zahalil oblohu šedým hávem. Setmělo se a rostliny i zvířata hynuly. Výjimečně nás tehdy planeta začala trestat sama o sobě."

„Jak jste dokázali tohle období přežít?"

„Měli jsme jenom obrovské štěstí a sebe navzájem. Celá města se pod zemětřeseními rozpadala jako domečky z karet. Svět pokryla panika a bezmoc. Prostě neřízená apokalypsa. Tehdy jsme naše osudy viděli černě…"

„Bohové nehnuli ani prstem, aby pomohli?"

„Ne, možná nemohli, ale možná je bavilo sledovat naše utrpení. Největším nepřítelem se ale stal hlad. Někteří pitomci dokonce bohům obětovali své poslední jídlo, ale nic se tím nevyřešilo. Zatímco církve kázaly o vodě, samy se opíjely vínem svých naivních oveček. Zákony přestaly platit. Nebylo nikoho, kdo by je uplatňoval…"

„Lidi se začali vraždit, že?"

„To si piš, na potkání. Jenom proto, aby tomu druhému urvali kus žvance a přežili další den. Musel jsem tehdy hodně zabíjet, abych nás s matkou ubránil. Nakonec padly paláce, hrady i sídla zbohatlíků. Všechno shořelo na popel a nikdo před řáděním lidí neutekl. Odpravili každého, kdo se jim znelíbil."

„Slyšel jsem, že situace přerostla v neřízenou občanskou válku."

„Ano, přehnala se přes celou střední Lendárii. Oslabila nás. Jih a část severu Lendárie tohle řádění přečkal bez úhony. Jižané, ti chudáci, už na tom nemohli být hůř, takže si pro nás všechny přišli. Severní kmeny taky přežívaly, jak se dalo na holých skalách a už dlouho toužily po krvi nás, Lendarijčanů."

„Proto tolik nesnášíme jižany?“

„Víceméně. Jsou jiným etnikem, a když přišli sem, rozpoutali zvěrstva, kterých jsme ani sami nebyli schopni. Protože se svět utápěl ve zmatcích, zaútočili a chtěli si vzít naše země. A ze severu proti nám, nic netušícím, kteří se pachtili v boji proti sobě, vytáhli tisíce a tisíce seveřanů. Překročili hranice za hlaholu válečných trubek a hromového dunění bubnů. Neštítili se ničeho, stejně jako jižané.“

„A tohle byl počátek Velké války?“

„Přesně tak, Therrete. Prvních pár dní masakr, ale za pět minut dvanáct jsme začali tahat za jeden provaz. Sice unavení občanskou válkou, ale bojovali jsme o přežití našeho druhu. Spojovali jsme se do obrovských armád, které vedly ti nejzkušenější válečníci. Příznačně se nazývaly Spojené.“

„Pod vlajkou jedné takové armády jsi bojoval i ty? A kde se tou dobou nacházela matka?“

„Matka se ukrývala v Karlově Kameni, v hlavním městě Theory. Tam byla v bezpečí, občas jsme se vídali. Mezitím jsme my muži válčili a umírali pro naši budoucnost. Nezvládli bychom to, kdyby nepomohl Ratradon.“

„Na Ratradonu nepropukla občanská válka?“

„Jako ostrov jsou oddělení od okolního světa. Zvládli nepokoje poměrně rychle zažehnat a zůstali silní. Naši velitelé je obeslali s žádostí o pomoc a Páni z Ratradonu souhlasili. Zmobilizovali vojsko a během týdne vypravili na několik stovek lodí s muži a zásobami směrem přes Středovínský oceán do střední Lendárie.“

„Co vím, neudělali to určitě zadarmo.“

„Ano, zdarma není nic. Za pomoc si nárokovali rozsáhlá území na kontinentu, která jim měla po válce připadnout. Z bezvýchodné situace se dá vždy něco vyždímat, ale museli jsme souhlasit. I přesto válka trvala asi čtyři roky. Nebylo dne, kdyby tahle čepel,“ ukázal na svůj meč, „nepocítila krev. Po válce se Spojené armády postupně rozpustily, lidé se vraceli domů začít nový život.“

„Páni z Ratradonu ale slíbená území nedostali. Místo toho vznikly nové, samostatné země,“ vybavil si nahlas Therret.

„Máš pravdu. Jejich prohnaní generálové se vzbouřili a obsadili si území sami pro sebe. Založili zde nové země, jako Větrnov a Kaštanové pobřeží. Pořádek zajistili s pomocí ratradonských žoldnéřů, které snadno uplatili. Oslabená střední Lendárie pod hrozbou nepokojů území pokorně odevzdala vzbouřencům a Páni z Ratradonu rezignovaně stáhli ocas. Revoltě na dálku neměli, jak zabránit.“

„Nikdo je nijak neodškodnil?“

„Ale ano, později dostali pořádně zaplaceno, aby jim zacpali pusu. Ale víš, zdá se mi, že se s tím Páni z Ratradonu nikdy tak docela nesmířili.“

„A tehdy jsem se narodil?“

„Ano, narodil ses do nového věku. Jednohlasně se rozhodlo, že začneme s čistým štítem, proto počítáme nový letopočet. Svět tehdy ležel v troskách, ale poměrně rychle se obnovil, teď už bys nic nepoznal. Myslíme, že se bohové slitovali a dali zničenou krajinu do pořádku.“

Therret hleděl před sebe a přemítal nad tím, co mu otec řekl.

„Jsem rád, žes nemusel tahle zvěrstva zažít. A zdá se mi, že následující příběh bude o tobě, o tvé generaci, která má možnost takovým hrůzám zabránit, aby se neopakovaly…“

Dar

✦ I. ✦

Z Therreta se pod vedením jeho otce stal na místní poměry vynikající bojovník. S tím však postupně neúměrně narostla jeho pýcha a naprostá jistota v sebe sama.

V Severní hranici se koncem léta konala slavnost, dožínky, oslava hojné úrody. Potulní bardi hráli na své nástroje a pěli písně oslavující dávné hrdiny, písně o dálných krajích a krásách světa. Na rožních se pekla selata, kuřata a kachny. Pivo a víno teklo proudem.

Střed vesnice tak ovládla vůně pečeného masa, koření, zápach alkoholových výparů i nervozita karbaníků, kteří často prohráli i svoje vlastní boty. Zkrátka, klasická theorská veselka.

Oslavy vrcholily, Therret propil své úspory, nevnímal svět, pouze se bavil. Choval se nevázaně, nekontrolovatelně. Nenechal se od ničeho odradit. Měl pocit, že mu svět leží u nohou.

Alkohol a ženy. Zbožňovaly ho a on zbožňoval je. Miloval jejich vůni, ženské teplo, nevinnost.

Jednoho rána po mohutných oslavách se probudil uvnitř stodoly ve stohu slámy. Hlava mu třeštila a, jak zjistil, byl zcela nahý. A nenacházel se tam sám, vedle ležela dívka a pohled na její skvostné tělo ho z deliria dočista probral.

A tak se měsíc po osudné noci konala svatba. Nečekaná, neboť jeho nastávající čekala dítě. Therret tak za svou ženu pojal Adrianu, jednu z mlynářových dcer. Široko daleko známou svýma pomněnkovýma očima.

Jeho život se znenadání změnil. Snil sice o slávě a dobrodružství, to ale nyní ustoupilo manželství. Adriana byla až příliš dobrá, milující žena, než aby ji zradil.

Jednoho sychravého dne se totiž Adrianě narodil chlapec, Eradar. Celý po svém otci, oči ale zdědil po matce.

Therret si na současný život postupně zvykl a v důsledku dokázal víc, než se ohánět s mečem v ruce a získal si věhlas a slávu. Postaral se o rodinu, to je to pravé hrdinství.

✦ II. ✦

Za blíže neurčený čas

Světlo mnoha svíček pronikalo skrze barevné vitráže, kreslilo na kamenné stěny kostela tajemné stíny a ozařovalo tváře dvou postav sedících na vyřezávané dubové lavici.

Toto místo, tichý kostel, se pro ně stalo svatyní, místem, kde se nechali oddat za velké slávy před zraky bohů. Právě zde začala jejich nejšťastnější kapitola v životě.

Seděli s propletenými prsty a jen tiše rozmlouvali. Jejich hlasy se nesly prázdným prostorem a v tu chvíli si nepřáli nic víc než to, aby tahle prchavá chvíle klidu nikdy neskončila.

Netušili, jestli bohové existují a dívají se na ně, ale tomuto místu přikládali váhu hodnou plnění těch nejtajnějších snů a tužeb.

Seděli tam dlouho do noci. Rozebírali, jaké by asi bylo žít navěky spolu, bok po boku. Věděli, že každý život pomalu směřuje k jedinému konci, ale odmítali si tuhle skutečnost připustit. Žili přítomností, ale jejich pouto bylo tak pevné, že se od sebe nedokázali odtrhnout ani v nejniternějších myšlenkách.

Therret by pro svou ženu udělal cokoliv, klidně by se zavázal i samotným bohům. A ona by neváhala udělat totéž pro něj.

Kostel v Severní hranici, Theorské království

✦ III. ✦

Léta plynula rychleji, než by se mohlo zdát. Therretův syn povyrostl a mladá rodina s pomocí rodičů postupně vybudovala největší farmářské impérium v celé Theoře. Lán po lánu se pomalu šířil jejich věhlas.

Therret svého otce i matku zbožňoval. Nikdy ani v budoucnu nezapomněl na své kořeny, na to, co ho otec naučil, a na to, čím pro něj rodiče byli. Nic ale netrvá věčně a jejich život se časem nachýlil k nevyhnutelnému…

Eradar dospěl a Therret s Adrianou společně oslavili padesáté narozeniny, ačkoli překvapivě vypadali a cítili se stále stejně mladí. Dali by za svou domněnku i ruku do ohně, ale nechtělo se jim věřit, že by měli bohové pochopení pro jejich čistou lásku a dobrá srdce. Přesto dennodenně děkovali za možnost spolu dál bezstarostně žít.

Jak čas utíkal, oba manželé se brzy rozhodli uchýlit do ústraní od zkoumavých pohledů, pomluv a klepů ostatních lidí. Farmu si pod křídla převzal jejich syn, aby dál nesl na svých bedrech dobré jméno a prosperitu.

✦ IV. ✦

Adriana ovšem zemřela jednoho nádherného podzimního dne jako blesk z čistého nebe. Přišla si pro ni znenadání neznámá nemoc a rychle ji vzala život. Therret neměl možnost ji jakkoliv zachránit, rozloučit se, neměl naprosto nic. Zůstal mu jen její snubní prsten, vzpomínky a oči pro pláč.

V záchvatu hněvu Therret jednu poklidnou noc vypálil místní kostel, kde se s Adrianou před zraky bohů kdysi brali. Chtěl se bohům pomstít, upozornit na sebe, ale vypálení kostela bylo pouze na škodu místním.

Díval se z povzdálí na hořící kostel, po tvářích mu stékaly slzy, oheň šlehal do výšky několika metrů, sklo vitráží a kovové předměty se údajně žárem roztavily. Trvalo několik dní, než trosky kostela zcela vyhasly.

Nepříčetnost se střídala se smutkem a absolutní bezmocností. Tížilo ho svědomí. Utápěl se v minulosti. Na dlouhou dobu se skryl před světem ve svém domě. Eradar, jeho syn, byl jediný, s kým občas promluvil.

Pak přišla zima, nikdo jí neutekl, včetně Therreta. O jedné zvlášť mrazivé noci posedával potichu ve vyhřátém křesle u krbu pohroužen kdesi hluboko v myšlenkách. Čas od času pouze přiložil.

Po hořícím dřevě si vesele tancoval oheň a dřevo pod ním příjemně praskalo. S hlavou podepřenou o dlaň zíral celou večnost nehnutě před sebe. Čekal, až ho přemůže spánek.

Venku zafoukalo, schody do patra zaskřípěly a pak zavládlo ticho přerývané praskáním dříví v krbu. Měl nepříjemný pocit, jako by v domě nebyl tak docela sám. Zvedl ze stolku svícen, aby si posvítil za sebe do černočerné tmy.

„Začínám z té samoty bláznit," zavrtěl hlavou a posadil se znovu do křesla.

„Nejsi tu sám," ozval se tichý, křišťálově čistý hlas odněkud z hloubi stínů. Therret sebou leknutím škubl. V zádech ho zamrazilo a dech se mu zadrhl v hrdle. Zůstal nehybně sedět a zíral do tmy.

„Vystup na světlo," odhodlal se konečně a vstal. Pár kroků od něj se v šeru rýsovala nejasná postava.

„Ještě nenastal čas, abys mohl spatřit mou tvář."

„Tak kdo jsi, sakra?" Therret si složil ruce na prsou, aby nebylo patrné, že se mírně chvěje.

„Říkáte mi přece bohyně Matka Příroda. Ostatní z trojice neví o tom, že jsem naplánovala naše setkání. Kvůli tobě ale budu riskovat. Přišel jsi už o mnoho, abys dál trpěl v nevědomosti. Povím ti pravdu dřív, než přijdeš i o rozum."

„Ne, já ti povím jedinou pravdu. Má žena má žít, zemřít jsem měl já." Po tvářích mu steklo pár nepostřehnutelných slz.

„Věř mi, nic jiného ti nezbývá. Jsme ovšem skutečně příčinou toho, proč jsi stále ještě naživu a tvá žena mezi mrtvými. V tom ti nebudu lhát."

Therret zkameněl. „Tak proto…," pronesl sám pro sebe. Zaťal pěsti a zaskřípal zuby.

„Ano, proto reálně nestárneš, ale mohu tě ujistit, že o nesmrtelnosti se tu nebavíme. Můžeš ovšem žít třeba tisíce let, záleží jen na tobě, jakým způsobem. Sto let tvého života se rovná jednomu roku obyčejných lidí. Doopravdy ti není ani třicet let."

„Ale proč jste mi tohle provedli? A proč jste mou ženu zavraždili?!"

Neodpovídala.

„Vy svině! Vy…!" hlesl.

„Mlč! Proč myslíš, že jsem za tebou přišla? Vysmívat se ti?"

„Ano, přišla ses mi vysmát do ksichtu! Nejdřív jste nás udělali šťastnými, abyste pak udělali z mého života hromádku neštěstí a tím mě zničili. Ano, tohle jste přesně vy. Zrádní, ničemní, bídní bastardi!"

Ač nerada, taková slova z jeho úst poslouchala, uvědomovala si, že osud jeho ženy ho zlomil. Zachovala proto klid.

„Přišla jsem za tebou, abych ti pověděla v prvé řadě pravdu. Tvou ženu připravil o život bůh Běhu a Řádu. On je zodpovědný za to, co se jí stalo. Jinak by tvá žena neonemocněla. A ten zcela absurdní sen o společném, bezstarostném životě jsem vám splnila já sama. Já bez vědomí ostatních z trojice. Když se o mém činu Běh a Řád po dlouhých letech dozvěděl, připravil tě o ženu, abys trpěl za mou opovážlivost zasahovat do záležitostí lidí, respektive do života a smrti."

„Já…, já nevím, co mám říct. Snažíš se mi vysvětlit, že jsem kvůli tobě přišel o ženu? Prostě se stalo, tak se mi sama bohyně omluví a já všechno hodím za hlavu? Nevěřím svým vlastním uším!"

„Dá se to vyložit i tímto způsobem, potřebovala bych více času ti vše vysvětlit. Je mi tvé ztráty nadevše líto, ale nedokážu s tím nic udělat. Ráda bych ti pomohla, ale…"

„Vždyť přede mnou stojí sama bohyně Matka Příroda! Máš přece moc nad životem!"

„Ano, jsem bohyně a moc nad životem mám, ale ne nad smrtí. Život tvé ženě navíc vzal bůh Běhu a Řádu, ten nejmocnější z nás."

„Tak ať život mé ženě vrátí on!"

„Ani nevíš, jak bych si to přála. Život nelze vrátit, ani mnou, ani Během a Řádem. Život začíná narozením a smrtí končí. Je snadné ho vzít, ale co je mrtvé, mrtvé i zůstane. Jak jsem řekla, mám moc nad životem, ale ne nad smrtí."

„Zavraždíte i mě? Poplácáte si vzájemně po zádech, jak se vám povedlo dokurvit další život?"

„Ne, alespoň zatím ne. Musíš se skrýt mezi lidmi, pak tě nedokážeme nalézt. Naše moc upadá, a když vyčkáš, nebudeme na tebe jednou moct dosáhnout. Věř mi, Therrete."

„Nevěřím nikomu z vás. Vzali jste mi to nejcennější v mém životě. Svobodu, život a ženu. Raději bych zemřel…"

„Běh a Řád je krutý a nelítostný. Ráda bych vše napravila, odebrala ti svůj dar, ale nemohu s tím nyní nic provést."

„Pak slibuju, že si pro svůj původní život jednoho dne dojdu, zničím vás, včetně tebe. Jste jako všichni ostatní… Marně už hledám dost silné nadávky."

„Nadávkami a urážkami nic nenapravíš."

„Ty máš nejméně co mluvit! Máš na sobě špínu jako všichni ostatní!" křičel Therret vzteky celý bez sebe.

„Nes námi přidělený osud pokojně, nepouštěj se do záležitostí, které přesahují tvé hranice."

„Ne, přestaň moralizovat! Já si svůj osud volím sám a jednou se vás zbavím!"

„Žij, Therrete! Pokusím se pro tebe udělat vše, co bude v mých silách, ale nebudu už s tebou moci takto otevřeně mluvit. Tvůj život povede přes mnohé trnité cesty, ale žij, ať má vše smysl."

„Budu žít, abych se pomstil,“ povzdechl si roztřeseným hlasem.

Beze slova pak zmizela, oheň v krbu vyhasl a svíčka se zlovolným zasyčením rovněž.

Therret jako opařený stále zíral do tmy, projel jím obrovský a nepopsatelný vztek. Popadl nůž a vyběhl z domu do tmy přes závěje sněhu směrem na hřbitov. Krajinou znělo vytí vlků.

Jako smyslů zbavený se slzami v očích padl koleny do sněhu před hrobku své rodiny. Na náhrobek pak položil svůj snubní prsten i prsten své zesnulé ženy.

Bez zaváhání si přejel nožem přes dlaň. Sevřel ji a cedil skrze ni krev. Stékala na prsteny a zasněžený náhrobek, až vytvořila červenou kalužˇ. Tu noc přísahal, že se jednou pomstí.

✦ V. ✦

Therret se jen těžko srovnával s tím, co zjistil. Změnil se. Z manžela žijícího v poklidu se svou rodinou, na člověka neváhajícího prolít krev.

Svět čekal a Therret byl připravený. Musel splnit svou přísahu. Jeho rodiče ho od toho vždy zrazovali, ale právě teď mu nic jiného nezbývalo. Kromě syna, Eradara, přišel o vše.

Na jaře se vydal na cestu. Před odchodem se svěřil svému synovi a předal mu rodový meč, aby ho zase on jednou mohl předat dál.

Výměnou našel náhodou pod podlahou svého domu schránku s prazvláštním ingotem, který tam nejspíše ukryl jeho otec a nestihl mu o něm říci.

Od té doby byl neustále na cestách, lidé kolem něj umírali a on žil. Prošel kus světa, ale s ingotem nalezeným pod podlahou domu nikde nepochodil.

Sebezručnější kovář dával od zvláštního ingotu tepajícího starobylou aurou ruce pryč. Pomohli až tajemní elfové, znalci metalurgie. Poslední zbytky staré přežívající rasy, jež tehdy za Velké války pomohla zastavit invazi Seveřanů, aniž by se o tom nějak zvlášť někdy mluvilo.

O příchodu Therreta do elfí říše v Prastarém hvozdu se vypráví příběhy. Některé pravdivější, jiné přikrášlené. Přesto ho k sobě na nějaký čas přijali, aby dokázal, že je hoden vykování meče.

Aby se člověk dočkal pocty pobývat v Prastarém hvozdu mezi elfy, muselo se mu dostat zvláštní výjimky. Elfové s lidmi nikdy nijak nenavazovali vztahy. Oni a jejich jednání totiž vždy přinášelo zkázu a neštěstí.

Elfové ale vědí, chápou a vidí víc než ostatní, a proto Therret nemusel nic o svém nešťastném osudu vysvětlovat. Pochopili ho a velmi rychle zjistili, jaký je.

Přízeň elfů si tak získal brzy a odměnou se mu stala unikátní čepel. Zpočátku byl ingot neoblomný, nechtěl se nechat vykovat. Elfský kovář tvrdil, že tak ingot nakonec rozhodl jen z vlastní vůle a podvolil se ohni a kladivu.

Podobný meč s jistotou na celém světě nikdo nevlastnil. Jedenapůlruční, lehounký, nepředstavitelně pevný, kovově šedé barvy, lesknoucí se na denním světle. Jen horko těžko se otupí. Zdobenou rukojeť měl zhotovenou ze stoletého dubu, omotanou kůží vzácného jelena. Therretovi meč sloužil dobře a stal se z něj věrný společník. Nazýval ho různě.

V krvi je vepsán život

✦ I. ✦

Uběhlo mnoho let, psal se rok 507 n.l. Svět se dávno vzpamatoval z následků Velké války a změnil se. Ačkoli se zdálo, že je dočista zkažený. Dobro ani zlo se ve skutečnosti vzájemně nepřevyšovalo.

Vlivem svého prokletí zůstal Therret uvězněn v těle muže na vrcholu sil; ačkoliv prožil celá desetiletí, jeho tvář stále nenesla víc než třicet let života. Ovšem ani po této době ho neopustila touha po pomstě, ale dávné události mu přestávaly tak často tížit svědomí. Přesto pátral, jak se bohům pomstít, ale odpověď nikde nenacházel. Občasnou bolest ve svém nitru tišil ženami…

Za řadu let, která uběhla od doby, co se vydal na cesty, se poznal s mnoha známými, mocnými a bohatými lidmi. Často ho hostili ve svých sídlech už jen kvůli tomu, aby jim povyprávěl dávné a zapomenuté příběhy. Jedním z těch lidí byl theorský král Lingart z rodu Dennetů. A byl to skutečně typický příklad krále.

Muž silnější, vyjedenější postavy s vytříbeným vkusem. Pečlivě pěstěné kratší vousy a delší kaštanové vlasy. Kulatější obličej a mlsný jazyk, jenž dokázal pojmout litry vína, ale i talíře plné jídla. S mečem si byl jistý, na koně mu museli pomáhat. Ale ani roky vytrvalého chlastání neochromily jeho mozkové závity. Naopak. Přesto všechno šlo o velmi rozhodného panovníka, který věděl, jak vést svoji zemi a lid.

Sám Therret dostal toho roku příležitost, aby se ujal tajné akce na rozprášení vrahů, kteří zosnovali vraždy a únosy vysoce postavených občanů v Theoře.

Důvod jejich počínání byl neznámý. Za vším ale hledej něčí peníze. Jejich řádění mělo vyvrcholit vyvražděním královy rodiny a utnutí rodové linie Dennetů, nevyjímaje zavraždění krále. To mělo vyvolat pád říše a neřízenou anarchii.

✦ II. ✦

Roztával poslední sníh, rašily pupeny na stromech, rozblácené louky se po zimě měnily v zelené koberce. Vítr byl ale ještě chladný. Hlavním městem Theory, Karlovým Kamenem, procházela ulicemi pod královskou baštou skupina vojáků, v jejichž čele stál Therret.

Nenápadně postupovali zapadlými ulicemi města. Smrad, špína a rozblácené cesty. Zanedlouho však dorazili k jednomu z mnoha domů nalepených na sobě, jako buchty v pekáči.

„Nemají kam utéct, na druhé straně čeká další posádka. Vyražte dveře. Kdo se vzdá, toho prozatím ušetřete," řekl polohlasně Therret tasící meč.

„Za krále!" zvolala skupina vojáků. Měšťané se v onen okamžik zděšeně rozutekli, zavřeli okenice na petlice a dveře na závory. Dva z oddílu vyrazili dveře a Therret vlétl jako první dovnitř.

Tma, kotoul přes rameno, máchnutí mečem a výstřik horké krve. První mrtvý. Therret stál na nohou, vojáci za ním vběhli dovnitř. Někteří z překvapených vrahů prchali, jiní se vyřítili ze stínu. Řinčení ocele přilákalo další, ale nebylo jim to nic platné. Oddíl v čele s Therretem je natlačil až ke zdi a rozsekal, zatímco ostatní vojáci jim kryli záda.

Jakmile obsadili první místnost, rozrazili dveře do další. Za nimi je už čekali nepřátelé s kušemi v rukou. Vypálili salvu z pouhých několika metrů. Jeden z vojáků se hroutil k zemi prošpikovaný šipkami. Therret ho na poslední chvíli zachytil a přidržel si ho jako štít před sebou, dokud neustoupil zpět.

„Co teď, pane?" zařval jeden z vojáků.

„Musíme se tam za každou cenu dostat. Posádka na druhé straně bude jen držet dveře," naznačil směr. „Náš úkol je jasný. Popadněte cokoliv, co může sloužit jako štít. Vběhneme tam na tři!" Sám Therret sebral ze země víko od sudu válející se u zdi.

„Raz, dva, tři."

Akce se seběhla rychle. Vběhli přímo do rány nepříteli s improvizovánými štíty v rukou. Šipky zasvištěly. Nářky zasažených královských vojáků nepředčil řev vrahů, kteří hned vzápětí

okusili chladnou ocel.

Jeden z mnoha útočníků zahodil kuši, vytáhl dlouhý tesák a promáchl snaže se zasáhnout Therreta. Odzbrojil ho a následovala rána plochou stranou čepele do hlavy. Útočník ztratil vědomí a sesypal se na zem. Therret věděl, že bude potřebovat někoho vyslechnout.

Oddíl mezitím pozabíjel poslední zbytky odporu v místnosti. Přeživší mezitím zbaběle prchli k druhému východu. Ten už byl dávno zablokován záložní posádkou zvenčí, aby se nikdo nedostal ven. Nastal masakr. Vrazi namačkáni na schodech u zablokovaného východu neměli možnost, jak se ubránit královým mužům.

Jakmile se snesl prach a utichlo bolestné sténání, pokusili se identifikovat mrtvé. Král chtěl hlavu jejich vůdce veřejně vystavit pro výstrahu. Jeho tělo ale nenašli, ačkoli informátoři o jeho přítomnosti mluvili jasně.

Vojáci chystající se v čele s Therretem na útok proti úkrytu vrahů, Karlův Kámen, Theorské království

✦ III. ✦

Ticho v temné kobce narušoval jen jednotvárný dopad kapek vody mísící se s rytmickým klapotem Therretových bot. Přecházel z jedné strany cely na druhou, ruku na bradě, pohled upřený do prázdna. Před ním, v okovech přibitých ke zdi, viselo to, co zbylo z dopadeného vraha. Výslech trval hodiny a těžko říct, kdo z nich byl v tu chvíli vyčerpanější.

„Tohle je všechno, co mi k tomu řekneš?“ zeptal se Therret chladně.

„Všechno… tak mě už pusť,“ zachroptěl spoutaný muž.

Therret se bez varování napřáhl a udeřil vězně do žeber. „O tom, co s tebou bude, rozhoduju já!“

Vězeň vykašlal krev. „Opravdu nevím, kdo nás najal,“ kroutil hlavou v bolestné křeči. „Chtěl jsem se jen přiživit, stejně jako ti ostatní, které jste povraždili.“

„Ale někdo vás přece musel vést. Budu od tebe potřebovat místo, kde se schovává.“ Therret však tušil, že mu nebude chtít nic víc prozradit. Tak i tak byl jeho osud zpečetěn.

Vězeň se pokusil o křečovitý úšklebek. „Vy tupci… při tom útoku tam vůbec nebyl!“

Další rána pěstí do obličeje utnula jeho smích a rozlehla se kobkou. „Teď mi povíš, kde ho najdu. Rozumíš?“

„A pustíte mě?“

„Mě nepokoušej! Podmínky tady kladu já,“ ohradil se proti muži. Poté sebral jednu ze svíček a chrstl horký vosk vězni do obličeje. Zasyčel, jak se přichytil na kůži a ubožáka bolestivě popálil.

„Ty zkurvenče, to pálí!“ zakvičel a začal sebou házet, až zařinčely okovy.

„Povíš mi, co chci, jinak tohle nikdy neskončí, rozumíš?“ Therret se odhodlaně postavil proti vězni s rukama opřenýma v bok.

„Mistr nás pomstí, najde si tě. Zjistí, kdo stál za tím útokem. Seš jenom králův kuřbuřt!“ Mezi slovy jen těžko potlačoval bolest. Z obličeje zastříkaného vařícím voskem se ještě kouřilo.

Uchechtl se a mávl rukou. Otočil se a popošel ke dveřím kobky, zaklepal. Dovnitř vešli dva strážní.

„Nic víc z něj zatím nedostanu. Zítra budu pokračovat.“

„Chcípneš, ty čubčí synu!“ zařval vězeň na Therreta, než za sebou zabouchl dveře.

Do hledání vůdce vrahů se zapojila celá řada lidí, ale nikomu se ho nepodařilo vypátrat. Přesto byla akce úspěšná a od té doby vraždy ustaly.

Therret si uvědomoval, že vše jednou vypluje na povrch a poslední z tohoto rozprášeného cechu si ho najde. Bude to něco stát, krev, oběti, možná i život. Vzpomněl si, co mu jednou řekl otec. „Během konání velkých skutků teče krev,“ pověděl si sám pro sebe.